

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. március 9.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

ÉS MEGKEGYELMEZETT AZ ÚR

Lekció: 2 Sámuel 24,1-13

Alapige: 2 Sámuel 24,14-25

Dávid azt felelte Gádnak: Igen meg vagyok szorítva. De mégis inkább az ÚR kezébe essünk, mert nagy az ő irgalmassága, és ne essem emberek kezébe. Azért az ÚR döghalált bocsátott Izráelre reggeltől az elrendelt ideig, és Dántól fogva Beérsebáig hetvenezer férfi halt meg a nép közül. És amikor az angyal fölemelte a kezét Jeruzsálem ellen is, hogy azt is elpusztítsa, megelégette az ÚR a veszedelmet, és azt mondta az angyalnak, aki a népet ölte: Elég immár, hagyd abba! Az ÚR angyala akkor a jebúsi Arauná szérúje mellett volt. És Dávid megszólította az URat, amikor látta az angyalt, aki a népet vágja, és azt mondta: Íme, én vétkeztem, és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon kezed ellenem és atyám háza népe ellen! Gád még azon a napon Dávidhoz ment, és azt mondta neki: Eredj, menj el, és rakass oltárt az ÚRnak a jebúsi Arauná szérújén. Erre elment Dávid Gád beszéde szerint, ahogy az ÚR parancsolta. Amikor Arauná föltekintett, látta, hogy a király a szolgálóival őhózzá megy. Erre kiment Arauná, és arccal a földre borult a király előtt. Ezt mondta Arauná: Mi az oka, hogy uram, a király a szolgálójához jön? Dávid így felelt: Az, hogy megveszem tőled ezt a szérút, és oltárt építek rajta az ÚRnak, hogy megszűnjék a csapás a népen. Arauná ezt mondta Dávidnak: Vegye el hát uram, a király és áldozza föl azt, ami neki tetszik. Íme, itt vannak az ökrök az áldozathoz, a boronák és az ökrök szerszámai pedig fa helyett. Ó, király, Arauná mindezt a királynak adja. Majd ezt mondta Arauná a királynak: Bárcsak megengesztelődne általad a te Istened, az ÚR! A király ezt felelte Araunának: Nem, hanem pénzen veszem meg tőled, mert nem akarok Istenemnek, az ÚRnak ingyen való áldozattal áldozni. Megvette tehát Dávid azt a szérút és az ökröket ötven ezüstsékelen. Majd oltárt épített ott Dávid az ÚRnak, és egészen elégő áldozatot meg hálaáldozatokat mutatott be. Erre megkegyelmezett az ÚR a földnek, és megszűnt a csapás Izráelen.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, amikor hódolni és imádni jövünk teled a gyülekezet közösségébe az Úr napján, a hét első napján, olyan nagy kincs és ajándék, hogy Jézus feltámadására emlékezhetünk újra meg újra, az ő kereszten aratott győzelmére, váltságunkra, a kegyelemre.

ÉS MEGKEGYELMEZETT AZ ÚR

Ezért is olyan fájó még csak hallani is az igében vagy olvasni a napi csendességben, hogy van neked haragod is. Van, amikor ezt kell írni a bibliában: ismét felgerjedt az Úr haragja Izrael ellen, azaz a te néped ellen. És megvalljuk, Urunk, hogyha Jézus nem lenne, akkor mi elvesznénk örökre. De áldunk, hogy az istentisztelet is azt igazolja: itt az Úr. Ugyanakkor kérünk, segíts nekünk, hogy lássuk, ki vagy te, amikor haragszol. Segíts, hogy ez is a szentségben, az alázatban és az engedelmeségben támogasson minket. Kérünk téged arra, hogy a gyülekezet közösségében lássuk a szabadítót, a megváltót. És amikor halljuk a te szavad, Urunk, legyen a szívünkben őszinte hódolat, imádat és örvendezés. És ha bármelyikünkben félelem lenne most mégis a kijelentés súlya miatt, hisszük, Urunk, hogy Lelked és ígéd által felemelni akarsz, vigasztalni, de Urunk, ha szükséges, intsél, fenyítsél.

Kérünk téged arra, hogy a bűnbocsánat örömét most is add nekünk. Bocsásd meg, kérünk, ha akár már a mai reggelen is vétkeztünk ellened vagy egymás ellen bármiben is. Urunk, te tudod, hogy nem akarunk megbántani téged. Urunk, te tudod, hogy mi nem visszaélni akarunk a kegyelemmel, hanem élni a kegyelemből.

Kérünk ezért is szólj hozzánk és jelenléted békességgel és örömmel hadd töltse be szívünket Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Akik hozzám hasonlóan hajnalban ébredtek föl, tudják, ma is hallható volt a madarak csicsergése, csivitelése. Én mindig hálás vagyok Istennek, hogyha hamarabb felébredek, minthogy ők ébresszenek föl, mert akkor könnyebb arra gondolni, hogy milyen szép mindez, itt a tavasz, és Isten gondoskodó szeretetére emlékeztet, kegyelmére, irgalmára minden madárcsivitelés itt Budapesten is. Már készen voltam a prédikáció egészével, szívemben az üzenettel, és eszembe jutott, hogy bárcsak nemcsak ilyen szép madárcsicsergős reggeli, hajnali ébredéssel élném én azt át, hogy az Úr irgalmas, hanem vajon ott van-e a szívemben, hogyha nehéz helyzetek vannak, talán érthetetlen körülmények – esetleg olyan állapot vagy helyzet, amiről ez a történet is szól, Isten haragjáról, ítéletéről olvasunk, nagyon szomorúan indul az egész, legalább is a téma miatt –, vajon akkor is merem látni Isten kegyelmét, szeretetét, amikor úgy tűnik, mintha éppen az ellenkezője mutatkozna meg az eseményekben is talán?

Isten kegyelme, könyörülő kegyelme, szeretete hatja át az egész történetet, ez az igehirdetés alapüzenete. Önmagában beszédes, hogy Sámuel 1. és 2. könyvének történeti műve nem Dávidnak valamelyik hősi tette leírásával, vagy – ami a 22. részben volt olvasható – gyönyörű imádságával zárul, nem is esetleg Dávid halála leírásával, hogy megnyugodva az Úrban elhunyt, hanem valami olyan újabb igazsággal, amit már megszoktunk tőle. Amit a reformátorok az újszövetségi hívő népre vonatkozóan is így fogalmaztak meg: Isten embere. Isten népe egyszerre bűnös és szent, és ha bűnősként látszik az élete, az nagyon sötét is lehet. Mi már megszokhattuk, hogy Dávidnak milyen súlyos bűnei vannak, azt is, hogy következménye van, sőt talán még az is megszokott, amint írja, hogy újból felgerjedt az Úr haragja Izrael ellen. Bár ez nem tűnik olyan kellemes ígének, mindig fájó Isten haragjáról, ítéletéről olvasni.

Mégis éppen ilyennel fejezi be ez a történeti mű Isten Lelke vezetésével a bibliai kijelentést. Mutatva előre a királyok korára, amikor tényleg nagyon súlyos bűnök

is voltak sajnós a királyok, még a szent királyok életében is, és mutat előre a mi korunkra is, amikor azt gondolom, bármelyikünk átélheti a hasonló érzéseket.

Én most csak kiemelem a bibliai kijelentésben ezeket: nyugtalanította szívét, bántotta a lelkiismerete – így van az újfordításban –, megsebhédék a szíve – mondja a Károli –, vagy amikor Dávid szembesül azzal, hogy választania kell, akkor meg azt mondja: igen nehéz helyzetbe kerültem, szorongattatom. Az a nehéz itt, hogy az Úr miatt, hiszen az Úr adta neki a lehetőséget és hát ez most nagyon nehéz helyzet.

Testvérek, a bűneset utáni világban mi is tapasztalhatjuk, amikor nehéz dolgok történnek. Vagy magunk is érezzük, amit itt a történetben majd látunk – Dávid átérzi bűne súlyát, és látja annak következményét is, hall ő is az Isten haragjáról, ítéletéről, át is kell, hogy élje –. Mégis mindezek között felragyog az ő számára is az Isten könyörülő szeretete. Ezzel zárul ez a bibliai könyv, hogy mutassa előre, hogy ilyen az Úr. Mered-e meglátni, Isten népe, az ő kegyelmét, könyörülő szeretetét még akkor is, ha talán haragszik?

Ezt vizsgáljuk először majd két jellemzőben. Aztán pedig megvizsgáljuk, hogy amikor a haragja miatti ítélete úgy a maga teljességében lesújt Izraelre, akkor is mi mindenben látszik mégis könyörülő szeretete? Nehéz tehát a történet eleje, szomorúnak tűnő, de mégis hadd hirdessem: Isten könyörülő szeretetét ragyogtatja föl.

Először tisztázzuk tehát ott a rész elején, amikor megtudjuk a látható és a láthatatlan világ történésének az igazságát, hogy Isten haragja és ítélete miben is mutatkozik meg, és mindezek ellenére mégis ebben is láthatjuk a kegyelmet. És ugye, ezzel zárul az egész történet is meg az egész mű: és megkegyelmezett az Úr. Megkegyelmezett Isten az ő népének, a földnek.

A Krónikák 1. könyve 21. részében hasonlóan le van írva ez a történet. Néhány mozzanatot még kiemel ott a szentírás, és például megtudjuk, hogy még a sátán is Isten eszköze lett az ítélete végrehajtásában, amikor arról kellett olvasni, hogy: és ismét, és újból felgerjedt az Úr haragja az ő választott népe ellen. A sátán megkísérett Dávidot és bűnre csábította. Ami aláhúzendő és nagyon fontos, hogy a Sámuel könyvében Isten indítja fel, Isten ingerli fel Dávidot a bűnre.

Itt mindenképpen álljunk meg, mert remélem, velem együtt érzitek, hogy ez itt valami ellentmondás. Hogy lehet a kettő igaz? Mert Istenre nézve Jakab levele is mondja, hogy ő gonoszsággal senkit sem kísért. Istenben nincs semmi bűn és tőle nem származik semmi gonoszság és hamisság. De amikor – ahogy ebben a szakaszban is – a Szentírás ki akarja emelni, hogy a bűneset után is a mi Istenünk, az Úr fölötte van a bűnnek, a gonosznak, hatalmasan győz fölötte, akkor mégis olvassuk ezt a kijelentést. A láthatatlan világ igazsága: Isten ingerelte fel Dávidot. Hangsúlyos, hogy itt olyanfajta kettős igazságról olvasunk, amit csak a hitünk érthet meg egyáltalán, ha megérthet. „Bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál!” Pusztán emberi értelem, ami a bűneset után jellemez bennünket, ezt nem foghatja föl, hogy Isten indít, Dávid vétkezik. De jelzi, hogy Isten mennyire fölötte van mindennek, és mindjárt látjuk, éppen ebben van az ő kegyelme nagysága.

Egyet azért megkérdeztem magamtól, most tőletek is, hogy csak akkor merünk mi Istenben bízni, hogyha mindig mindent értünk vele kapcsolatban? És ha vannak nehezen érthető dolgok a mi Urunkra vonatkozóan, akkor már nem merünk bízni? Gondoljunk Jóbra. – Jób történetére majd többször utalok. JóbnaK nagyon sok kérdése volt, emlékszünk. Egy azonban soha nem volt kérdés neki: az Úr adta, az Úr

ÉS MEGKEGYELMEZETT AZ ÚR

---

vette el. Ha már a jót elvettük az Úrtól, a rosszat nem vennénk el? Azaz Jób Isten kezéből, az Úr kezéből vette a rosszat is, azt is, amikor elvett tőle az Úr. Pedig ott is, tudjuk, a sátán vette el. De Jób is tudta, hittel látta és tudta, kicsoda az Úr a bűneset utáni világban.

Emlékezzünk egyébként Dávidra is, amikor Saul elől menekül – Sámuel 1. könyve 26. részében olvashatjuk –, akkor Dávid is azt mondja hasonló kifejezéssel, hogy: ha az Isten, ha az Úr ingerelt fel ellenem téged, bárcsak kedves volna az áldozata. Akkor ott menekült Dávid, ott ő ártatlan volt. Itt pedig az ő bűne következményei, meg a bűne valóságához kapcsolódóan olvassuk, hogy az Úr ingerel fel.

Isten kegyelmét abban akarom felragyogtatni tehát – Jób történetében, és ebben a történetben is látszik –, hogy még a harag is, az ítélet is az Úrtól jön, amikor az ő népéről van szó. Nem azt olvastuk, hogy 'és Isten haragja', az nagyon személytelen lehetne. Az Úr, a szövetséges Isten, aki a népét szereti, és éppen azért haragszik és ítél itt a földi életében a népe életében, ha bűnös, ha az ő szentségében nem előre halad, ha függetleníti magát Istenétől – pedig a hitünk, az Úrral való kapcsolatunk mindig az Úrtól függ, nem élhetünk másképpen –, szóval, ha a népe függetleníti magát, akkor ítéli és haragszik, mert ezzel menti meg az örök haragtól és ítélettől. Az Úr haragja. Ez a kegyelem. És Jób is és Dávid is tudja, hogy az Úr kezéből kell fogadni.

Mi, akik ezt a történetet olvassuk a bibliából, láthatjuk a végkimenetelét is, ezért még könnyebb megérteni ezt, hogy az Úr haragjával indultunk, és a kegyelme kifejezésével és a kegyelme valóságával fejeztük be a történet olvasását: és megkegyelmezett az Úr. Minden azért történt, hogy Isten az ő népének jelezze: kegyelmes Isten vagyok. És majd látjuk nemsokára, hogy majd az Úr Jézusban teljesedik be mindaz, ami ott Arauná szérűjén végbe ment. Jób tehát, aki büntetlenül, de próbába került, Dávid pedig nagyon súlyos bűnt elkövetve, meg a népe is vétkezve, élte át mindezt. A lényeg: Isten kezéből, az Úr kezéből vette.

Amikor pedig meghallja, hogy mi a bűne következménye, mert bűnbocsánatot kapott, az nem volt kérdés, hanem utána jött a prófétai kijelentés, tehát az Úr ítél és ez nagyon súlyos ítélet, és lehetőséget kap a választásra, akkor mondja ezt, hogy: essünk inkább az Úr kezébe. Ha ezt mondtam tehát a magyarázatban, hogy az Úrtól venni még azt az igazságot is, és talán fájóan átérezni azt a valóságot, hogy a haragja, az ítélete is, de az ő népe iránt kegyelemmel, akkor itt meg arról van szó: az Úr kezébe esni. Az Úr kezéből venni, a második: az Úr kezébe esni. Azaz maga az Úr hajtsa végre akkor. Mert ha emberek is eszközei, akkor ott sok igazságtalanság és sok hamisság is lehet talán, de akkor essünk inkább az Úr kezébe.

Majd így folytatta Dávid: mert az ő irgalma jellemzi akkor. Az itt szereplő szó könyörületet, szeretetet jelent. És miért tudhatta mindezt Dávid? Mert éppen ezt a jellemzőjét, ezt a tulajdonságát emelte ki Isten akkor, amikor az aranyborjúval vétkezett a népe, és emlékszünk, hogy Isten ki akarta irtani az egész népet, és majd Mózesen keresztül beteljesíteni az ígéretet. Mózes közbenjárt, Isten megkegyelmezett, és amikor Isten az ő dicsőségét megmutatja a szolgájának ott a hegyen, akkor kiálltja előtte az Úr nevét, tehát hallja az isteni önkijelentést Mózes. S ezzel a szóval és hasonló szinoním kifejezésekkel van leírva az ősi nyelven az, hogy: az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű és nagy igazságú, irgalmasságú. Tehát könyörülő kegyelem. Ezt emelte ki Isten, és Dávid ezt tudja. Ezért mondhatja: ha az Úr kezébe is esem, akkor is könyörületes lesz.

Testvérek, az nem kérdés, hogy mi sokkal jobban szeretjük azokat az igéket, amelyek arról beszélnek, hogy az Úr keze véd, oltalmaz, mint a pásztor a beteg báránykáját vagy az elfáradt báránykát a kezébe veszi és átöleli, meg az Úr keze, ami lehajol és a mélypontra is tapasztalom a megtartó erejét és nem lesz végponttá. De itt arról van szó, hogy: essem az Úr kezébe, amikor ítélt. Ítéljen az Úr, mert tudom, hogy könyörülő és szerető és kegyelmes. Ez a hívó ember, Isten népének a hitvallása.

Merjem azt mondani, hogy boldog hitvallása? Mert ha a vétünk miatt ítélt az Úr, ha a bűn következményének a súlyát látom az életemben vagy mások életében, de akkor is kimondhatom: essem az Úr kezébe, mert könyörülő az Úr. Isten tehát még az ő haragjában, ítéletében is kegyelmes, szerető és könyörülő Úr. Isten kezéből venni, Isten kezébe esni.

Még annyit a folytatás miatt, hogy Dávid itt tehát vétkezett, Jób nem. A mi életünkben is lehet esetleg valami bűnöm következménye a nehézség, de van, amikor a bűneset utáni világ valamilyen nehéz élethelyzete ér utol, éljük át próbaként, akkor is ugyanazok az igazságok igazak az Úrra. Csak akkor nem kell bűnbánatot tartani, ahogy Dávidnak kellett, mert Dávidnak a bűne miatt volt ez.

De mit látunk? Hogy amikor az Úr hajtja végre azt, amit Dávid választásaképpen végrehajt, rögtön az elején már, ahogy elkezdődik az ítélete, érzékelhető, hogy ez az Úr kegyelmes és könyörülő, és ez látszik az eseményekben is.

Néhány mozzanatot emelek ki – összesen négyet –. Itt a folytatásban. 15. versben rögtön, ahogy hallottuk, Dávid választott és aztán ezt olvassuk: „Bocsátott azért az Úr döghalált Izraelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig.” Ez az elrendelt ideig kifejezés így fordítható szó szerint: a gyülekezés idejéig. Az egész történetből is érezhető egyébként, hogy itt azért nem három napig tartott a csapás. Ez a *gyülekezés idejéig* kifejezés pedig még inkább jelzi, hogy Isten mennyire könyörült az ő népén. A délutáni vagy esti, késő délutáni áldozás idején összegyülekezett az Úr népe a szent sátorban vagy a templomban imádságra. És a szó ezt jelenti, hogy a – mondom így inkább – késő délutáni áldozásra való, imádságra való összegyülekezés idejéig. Reggeltől eddig az ideig. Ennek a jelentésnek a fényében elmondható, hogy nemhogy három napig nem tartott a csapás, hanem sokkal rövidebb ideig tartott.

Nekem azért nagyon kedves ennek a jelentésnek a fényében ez a magyarázat, mert Jézus is beszél arról – emlékszünk –, hogy a választottakért Isten valamit megrövidít az utolsó időkben is. És egyáltalán, ha belegondolunk az egyszerű emberi érzéseinkre, amikor a gyermekünket fenyítjük – ha fenyíteni kell – és valamit megmondunk, hogy meddig fog tartani, de előfordulhat, hogy úgy érezzük, hogy lerövidítjük a fenyítés idejét. Isten lerövidíti az időt. Nekem az üzenetben itt azért lett ez fontos, mert amikor nehézségek vannak – és mindig hadd mondjam ki, hogy félre ne értse bárki is –, lehet az a súlyos helyzet bűn következménye, de lehet egyáltalán próba, ennek a földi világnak valamilyen terhe, amit hordozni kell, de Isten kegyelmére, könyörületére szorul a hívó. Mindkét esetben igaz, hogy benne vagyunk, talán érezzük, hogy meddig még, de azt látjuk, hogy az Úr kegyelme, könyörülete megrövidíti. Mi lehet, hogy hosszúnak érezzük, az ige meg azt mondja, ha a könyörülő Urat látod, lásd őt, aki megrövidíti a nehéz időket.

A folytatás is erősíti ezt, 16. vers: „És mikor felemelte kezét az angyal Jeruzsálem ellen, hogy azt is elpusztítsa, megelégette az Úr a veszedelmet, és azt mondta az angyalnak, aki a népet ölte: elég immár, hagyj abba.” Megelégette. Az ősi szó ezt jelenti: megbánta. Ez a szó szerepel Jónás könyvében is, amikor Ninivének szól az íté-

ÉS MEGKEGYELMEZETT AZ ÚR

---

let, de az Úr megbánja az ítéletet és megkönyörül a városon. Ott megtérést mutatott a király és a nép. Itt mit olvastunk? Nem látunk semmi változást az Isten népén, hanem azt látjuk, amikor Dántól fogva Beérsebaig az angyal kinyújtott karddal a kezében – ez a láthatatlan világ valósága – végrehajtja az isteni ítéletet, de amikor Jeruzsálem, a főváros, a Dávid városa jönne sorra, akkor Isten megbánja a veszedelmet. Azaz ez egy antropomorf kifejezés is, amikor az Isten könyörülete ebben látszik, ebben az isteni érzésben. Isten megelégedi az ítéletet. Azt mondja: elég. Tehát Jeruzsálem miatt az ítéletnek itt megálljt parancsol.

Mi tudjuk, hogy Jeruzsálem miért volt fontos, hiszen az egész Szentírást ismerjük. Én csak felvillantom, hogy lássuk tényleg a nagyságát ennek a kijelentésnek is itt, mert Jeruzsálem lesz az, ahol felépül a templom; Jeruzsálem lesz az, ahol az Úr Jézus majd megáldoztatik; és Jeruzsálem az, ahol például a Jelenések könyvében a mennyei Jeruzsálem képével leírja Isten népének a csodáját. A főváros tehát a maga létevel is, meg mindazzal, amit a főváros lelki értelemben jelent a bibliában, jelzi a fontosságát.

Dávid számára azért volt fontos, mert ő legyőzte azt a várost, a jebúziaktól megszerezte, és ez lesz majd a főváros, ahol az Úr ládája volt akkor. És itt megálljt parancsol Isten, mert az Úr megbánja. Tehát amikor az isteni ítéletet megbánja az Úr, akkor nincs ítélet. Itt az angyal – olvassuk a bibliában – a kinyújtott kezével és a kardjával megáll. Megjegyzem, hogy a kardnak a hüvelyébe tétele majd csak a legvégén lesz a történetnek, ezt a Krónikák könyve említett szakaszában tudjuk meg. Isten azt mondja, hogy elég.

Az Ézsaiás könyvében az 54. részben olvasunk gyönyörű próféciát arról, hogy a babiloni fogságban szenvedő Isten népének milyen vigasztaló üzenetet mond az Úr. Ne felejtsük el, a fogság 70 évig tartott. Viszont ezt mondja a kijelentésben Isten: „Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtelek; búsulásom felbuzdultában elrejtém orcámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad.” Egy szempillantásig és örök irgalmassággal, könyörülettel. 70 évig tartott a fogság, az ítélet, mert haragudott az Úr a népre akkor is, de azt mondja, egy szempillantás. Az én kegyelmem meg örök irgalmasság.

Megint hadd említsem: lehet, hogy mi úgy érezzük, hogy: meddig még, Uram? De ha Isten kimondja, hogy elég, akkor talán mi még nem érezzük a változást, még mindig érezzük, hogy mintha fenyegetettség lenne, nagy baj van. De ha az Úr kimondta, hogy elég, ott akkor megáll minden, ami negatív.

S itt látjuk a folytatásban, hogy Dávid is ezt hamarosan érzékeli. Dávid ekkor szólal meg és könyörög az Úrhoz: „Íme én vétkeztem és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezéd ellenem és az én atyámnak háznépe ellen!” Erről az egyetlen versről is lehetne külön prédikálni, hiszen ott van előttünk Dávid, a pásztor, aki védi a nyáját, magára vállal mindent. Ne felejtsük el, Izrael népe is vétkezett, az egész innen indult el. De Dávid vétke miatt van ez a csapás, és Dávid azt mondja, hogy: én vétkeztem, engem érjen a te kezéd, meg az én atyám házanépét. Azaz: akkor, Uram, én pusztuljak és pusztuljon ki a dávidi dinasztia, csak a népen könyörülj!

Rögtön jegyezzük meg, hogy ez a gondolat is mutat oda az Úr Jézusra természetesen. Jézus a Jó Pásztor. Ő nem volt bűnös, és mégis életét adta a juhokért. Ő Dávid házának volt a tagja emberileg, hiszen Dávid fia. És őt érte tényleg az isteni kéz.

Itt Dávid azt mondja: a te kezed ellenem. Essünk inkább az Úr kezébe, a te kezed ellenem, Uram, csak a juhokon könyörülj. Ott van tehát a lelki vezető, a világi vezető, és mint pásztor védi a juhokat. Közbenjár értük és menti őket.

Eszembe jutott az a mozzanat, amikor az Úr Jézust készülnek elfogni ott a Gecsemáné kertben, illetve már el is fogják szinte, megkötözik, de mielőtt bármi ott történne, Jézus előre lép és akkor azt mondja az őt elfogóknak, hogy: engem vihetek, de őket engedjétek elmenni – utalva a mögötte álló tanítványokra –, őket hagyjátok elmenni. Mint pásztor védte fizikai értelemben is az övéit.

Testvérek, amikor éppen nehézségben vagyunk, szorongatott helyzetben, és érezzük ennek a súlyát, akkor merünk arra gondolni, hogy a mi Urunk mégis ilyen könnyörülő pásztorként véd, megtart?

Dávid itt imádkozva mondja ezt ki. Az üzenet miatt még ezt emelem ki: valamilyen értelemben mi is imádkozhatunk ilyen közbenjáró imádsággal másokért. Lehet, hogy más valaki van bajban, talán éppen miattam esetleg, a bűnöm következménye, és sok minden van az életében, ami lehet, hogy még Isten ítéletének is látszódnak, vagy valami nagy nehézségben szenved valamelyik lelki testvérem vagy családtagom, és könyörgök érte. Mert mi is képviselhetjük azt, amit itt Dávid.

Az utolsó mozzanat, ez a leghosszabb. Nagyon sokszor hallottuk ezt a nevet, hogy Arauná, hogy jól megjegyezzük: Arauná, Arauná, Arauná. Már unalmas is szinte. Hát minek kell mindig leírni a bibliában ezt a nevet?! De meg kellett jegyezni, hogy Arauná szérűjén építsen majd Dávid egy oltárt. És amikor ezen az oltáron bemutatja Dávid az áldozatokat, az égő és hálaáldozatot, békeáldozatot, akkor olvassuk: és megkegyelmezett az Úr a földnek. Megszűnt a csapás Izraelen. Mi, mivel ismerjük az egész Bibliát, ezért még könnyebben érthetjük azt, valamint a Krónikák könyve említett szakaszának a végén részletesebben is le van írva, s benne van az üzenetben, Dávid azt mondta: a kezed ellenem, és Isten nem Dávidot akarta megölni, hanem Dávid helyett is az áldozati állat pusztult el. És azt olvassuk itt az igében, hogy oltárt épített Dávid, és amikor az áldozati állat elég, Isten megkegyelmez, megkönyörül. Olyan alakban szerepel itt az ősi nyelven az állítmány, amit így lehetne még jobban kifejezni, hogy önmagára ható cselekvéssel Isten megkönyörül, megkegyelmez. Isten önmagára hat, hogy ilyen legyen. Ott az oltár, az áldozat, és Isten megkönyörül. És a csapás megszűnése is ezt jelenti. Isten önmagára ható módon megszünteti a csapást. És ekkor olvassuk a Krónikák könyvében, hogy az angyalnak parancsolja Isten, hogy tedd hüvelyébe a kardodat. A csapás abbamaradt Jeruzsálemben, az áldozati oltáron elégő állat jelzi, hogy a csapásnak egyszer s mindenkorra vége van, hiszen megítéltetett az áldozati állat.

S mivel a Krónikák könyve folytatásában, a Krónikák 1. könyve 22. részének az 1. versétől azt olvashatjuk a bibliai történetben, hogy Dávid parancsot ad a templomépítés, meg a templomi szolgálatok menetére, majd a Krónikák 2. könyve 3. részének az 1. versében megtudjuk, hogy Salamon hol építette fel a templomot, látszik az egész üdvtörténeti háttérben, világosságban, hogy ez az Arauná szérűje lett a templom helye. A Krónikák 2. könyve 3. részében az is ott van: Mórijjá hegyén, ahol Ábrahám megáldozta Izsákot, ott lett az oltár. Ott a templom, ott az oltár. Azaz az Arauná szérűje, a templom helye, az oltár helye, ahol Istennek áldozatot lehet bemutatni.

Nem véletlen, hogy Jézus is Jeruzsálemben halt meg. Nem az Arauná szérűjén – hiszen ott volt a templom –, hanem a városon kívül, a Golgota keresztyén. Csak az, ami itt az ószövetségi történetben előttünk van az egész Ószövetség és Újszövetség

ÉS MEGKEGYELMEZETT AZ ÚR

---

fényében, Jézusra mutat. Az Arauná szérúje mutat a Golgota keresztségére, ahol végrehajtotta Isten az ítéletet. Ott nem volt megbánás, ott nem volt lerövidülése az ítéletnek, hiszen az ítélet, a bűn büntetése, a kárhozát. Az Istentől való elhagyatottság. Aki függetleníti magát Istentől, csak Isten kegyelme által menekülhet meg. Jézusnak nem volt kegyelem, hordozta az ítéletet végérvényesen.

Ezért menekülhetett meg Dávid is egyébként, Izrael népe is, és mi is. Ezért van az, hogy az Úr haragja, ha itt a földön az ő népét éri is fenyítő haragként, meg ítéletképpen – ezt hadd tegyem hozzá az egész bibliai kijelentés fényében –, szóval a fenyítő haragja és ítélete idején is azért van kegyelem, mert Jézus minden mást vállalt.

Az Isten Báránya meghalt a bűnösökért. Az a kérdés, hiszed-e ezt? Aki nem hiszi, ha így találkozik az Úrral, el fog veszni örökre. Akik pedig hittel elfogadtuk, tudjuk, hogy ezért van örök életünk. De ennek a bibliai kijelentésnek az üzenete a földi életünk néha érthetetlen, néha nagyon is jól érthető nehézségei, baja között is jelzi, hogy ha kell, az Úr még a haragja idején is az ő könyörületét és szeretetét akarja megmutatni. De még ha valami nehéz is történik velünk, egyet ne felejtünk el: az Úr könyörülő kegyelme, szeretete akkor is a miénk. Arauná szérújén ott volt az oltár, számunkra még hatalmasabban ki lehet mondani: itt az Úr, itt az Úr Jézus. Ebben az Úrban bízva vigyük elé a nehézségeinket is, bízunk rá a nehéz embereinket is akár, és könyörögjünk az Úrhoz.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk téged, hogy az Úr Jézus valóban szeret, szeretett téged és szeretett minket, bűnösöket. És köszönjük, hogy annyira szeretett, hogy önmagát adta értünk mint Jó Pásztor a nyájért. Kérjük, Urunk, hogy az Úrnak ez a könyörülő, kegyelmes szeretete töltse be a szívünket akkor is, amikor nagyon fáj a vétünk, következményei miatti nehézségeket is átéljük talán. És akkor is, ha Jóhoz hasonlóan megpróbálsz, hitünket erősíteni akarva. Kérünk, Urunk, hogy téged lásunk. Köszönjük, hogy mint gyülekezet egymást is erősíthetjük ebben. De Urunk, megvalljuk, hogy egyedül a te igéd és Szentlelked tarthat meg. Magasztalunk, hogy ebben az ószövetségi történetben is, noha az Úr haragjától indult a történet, az Úr kegyelmével zárult. Segíts, Urunk, hogy tudjunk másokért így imádkozni, hadd tudjuk így hordozni valóban a nehéz embereinket is, ha kell, imádkozva értük.

Urunk, a te kegyelmed erejét kérjük 'az elég kegyelem erejét' beteg testvéreinknek, akik kórházban vannak, műtetre várva vagy műtét után, akik talán szeretnék már, hogy vége legyen a nehézségeknek, a bajoknak. Ők is hadd lássák könyörületedet.

Kérünk arra, Urunk, hogy amikor népünkért imádkozunk és látjuk, hogy mennyire hamis a mi népünk, bocsásd meg, kérünk, hogy annyi káromkodás hangzik néha még a te néped szájából is, könyörülj meg rajtunk!

Nemcsak a választások miatt, hanem a te igéd parancsának engedve imádkozunk most is vezetőinkért. Támogasd és segítsd őket. És kérünk, hogy adj olyan vezetőket továbbra is, akik talán még imádkozni is úgy imádkoznak, ahogy Dávid is tette. Hisszük, Urunk, hogy neked ez sem lehetetlen. Segítsd meg a vezetőinket a mostani döntések meghozatalában. Kérünk, hogy az ukrán helyzetet is a te kegyelmedből oldd meg. Addig is őrizd a magyarokat is ott, és az ottani embereket.

Urunk, hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is. Jézus érdeméért.

Ámen.